

Деветъ сѣмъ гнѣзда сѣвила,
А рожба не си отхранихъ
Отъ тези зѣме грамадни,
Отъ тези зѣме усойни, —
Отъ твойта вѣрна дружина.
Ето годинка десета,
Това е гнѣздо десето, —
Мѣжка ще рожба отхраня
Тебе ща да го харижа
Млади юнаци да води,
Синъ-зеленъ байрякъ да носи
По тая Стара-планина,
По наша стара родина,
Въ прохладна гора зелена.»

3.

Сѣбрали ми са, отбрали,
Дванайсетъ мина юнаци,
Дванайсетъ мина дружина,
Вѣрна сѣ клѣтва сторили,
Сторили и направили
Никой да не са отрича,
Никой да не са отдѣля.
Че кой имъ бѣше войвода?
— Димитаръ Калжчлията.
Кои му бѣхъ другари?
— Пѣю ми Буюклията,
Злати ми Конарченчето,
Минко ми Черкешлийчето,
Георги ми добро юначе
На Баба Трѣнка момчето,
Стефанъ ми Люцканоогду,
Желю ми Ямболченина.
Вжрвѣли, що сѣ вжрвѣли,
Минали поле широко,